

Sygn. akt XI W 1911/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska, Beata Jaworska

przy udziale oskarżyciela R. K., E. W.

po rozpoznaniu w dniach 1 lipca i 22 września 2015 roku, 17 marca 2016 roku w W. na rozprawie

sprawy **A. L.**

córki T. i H.

urodzonej dnia (...) w Z.

obwinionej o to, że:

w dniu 5 sierpnia 2014r. ok. godziny 04:11 przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki H. o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosowała się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24

tj. za wykroczenie z art. 92§1 Kodeksu Wykroczeń,

orzeka

I obwinioną **A. L.** uznaje za winną tego, że w dniu 5 sierpnia 2014r. od godziny 00:00 do godziny 04:11 przy ul. (...) w W. nie zastosowała się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 w ten sposób, że dokonała postoju pojazdu marki H. o numerach rejestracyjnych (...) w strefie obowiązywania tego znaku, który to czyn stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt: XI W 1911/15

UZASADNIENIE

Na podstawie okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 5 sierpnia 2014 roku około godziny 4:10 funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. A. K. (1), M. G. oraz T. B. w trakcie wykonywania obowiązków służbowych przy ulicy (...) w W. w patrolu zmotoryzowanym zauważyli zaparkowany w strefie znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 informującą o usunięciu pojazdu na koszt właściciela oraz informacją „W dniach 5 i 6.08.2014 także na wyznaczonych miejscach postojowych. Nie dotyczy oznakowanych pojazdów obsługi pielgrzymki” pojazd marki H. o nr rej. (...). W związku z ujawnieniem wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. funkcjonariusze rozpoczęli procedurę holowniczą pojazdu oraz wykonali dokumentację

fotograficzną zaparkowanego samochodu. Samochód został odholowany na parking przy ulicy (...). Odholowany pojazd stanowi własność A. L., zaś drugim współwłaścicielem przedmiotowego samochodu jest T. L.. Obwiniona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ruchu drogowego.

Znaki dotyczące organizacji ruchu na ul. (...) w związku z obsługą komunikacyjną wyjścia 303 (...) P. Pieszkiej zostały ustawione w dniu 29 lipca 2014 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionej A. L. k. 16 i 68 akt; dokumentację fotograficzną k. 17-21; dyspozycję usunięcia pojazdu k. 22-23; informację o opłacie k. 24; notatkę urzędową k. 1, 26, 125; informację z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 46; informację dotyczącą organizacji ruchu oraz plan organizacji ruchu k. 50-51; zeznania świadka A. K. (1) k. 25v, 68, 70; pisma k. 110-111; zeznania świadka R. B. k. 113-114; kserokopii notatników służbowych k. 126-129; odpisu notatki służbowej i kserokopii notatników służbowych sporządzonych pismem maszynowym k. 135-142.

Obwiniona w toku czynności wyjaśniających nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Obwiniona wyjaśniła, że zaparkowała samochód w niedzielę tj. 3 sierpnia 2014 roku wieczorem około godziny 22:30. W jej ocenie nie było wówczas znaku B-36 z tablicą T-24. Obwiniona wskazała, że parkowała z przekonaniem iż nie łamie żadnych przepisów i nie dopuszcza się wykroczenia – zrobiła to w miejscu do tego wyznaczonym. Ponadto jako mieszkaniec Ś. posiada przepustkę i abonament parkingowy.

W oświadczeniu z dnia 19 sierpnia 2014 roku obwiniona wskazała, że nie miała zamiaru ani świadomości popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Ponadto w jej ocenie brak było w zachowaniu obwinionej znamion „niezachowania ostrożności”, gdyż parkując pojazd w dniu 3 sierpnia 2014 roku obwiniona sprawdziła teren, w którym zaparkowała i wobec braku ustawienia znaku o zmianie organizacji ruchu oraz zakazu parkowania, nie przewidywała ani nie mogła przewidzieć możliwości popełnienia wykroczenia. Zdaniem obwinionej nie można przypisać jej winy za niedostosowanie się do znaku, którego w chwili parkowania przez nią samochodu nie było. Obwiniona podkreśliła, że posiada abonamenty uprawniające ją do parkowania w strefie obejmującej parkomaty nr (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), oraz przepustkę typu B uprawniającą do wjazdu w strefę zakazu ruchu na obszarze (...), a zatem obejmujące również obszar przy ulicy (...). Ponadto obwiniona wskazała, że w konsekwencji nagłego wprowadzenia zmiany organizacji ruchu, o którym osoby bezpośrednio zainteresowane nie zostały w sposób właściwy, w odpowiednim czasie – na 5 dni przed zmianą, i skutecznie poinformowane, pojazd obwinionej został usunięty jako pozostawiony w miejscu objętym niespodziewanie postawionym zakazem parkowania.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w takim zakresie, w jakim nie kwestionuje ona faktycznego sprawstwa w zakresie zarzucanego jej czynu. Obwiniona przyznała bowiem, że dokonała postoju na ulicy (...). W ocenie Sądu mając na względzie ujawniony i uznany przez Sąd za wiarygodny materiał dowodowy nie sposób jest jednak zgodzić się z twierdzeniem obwinionej, iż znaki informujące o zmianie organizacji ruchu tj. B-36 wraz z znakiem T-24 nie były umieszczone z odpowiednim wyprzedzeniem. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż powyższe oznaczenia znajdowały się w miejscu pozostawienia przez nią samochodu już w dniu 29 lipca 2014 roku, a zatem przed dniem parkowania przez obwinioną w dniu 3 sierpnia 2014 roku. Mając na względzie powyższe należało uznać, że oznakowanie na ulicy (...) było umieszczone w przepisany terminie i zgodnie z wymogami prawa, zaś obwiniona nie zastosowała się do tymczasowej zmiany organizacji ruchu.

Sąd zważył, iż nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie podniesione kwestie dotyczące prawidłowości przeprowadzonej interwencji, w tym zasadności zlecenia holowania pojazdu. Przedmiotem postępowania w sprawie o wykroczenie jest bowiem kwestia odpowiedzialności obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 92 § 1 k.w. – to czy faktycznie dokonał on postoju w strefie opisanych w zarzucie znaków i czy czyn ten w realiach niniejszej sprawy jest zawiniony i społecznie szkodliwy. Kwestie prawidłowości postępowania Straży Miejskiej, odholowania pojazdu, nie leżą w kompetencji orzeczniczej Sądu orzekającego w sprawie o wykroczenie zarzucane A. L., mogą być za to przedmiotami innych postępowań: karnego o czyn polegający na

przykład na spowodowaniu niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia człowieka lub przekroczeniu uprawnień, potencjalnie popełniony przez strażnika miejskiego, czy cywilnego przeciwko przedsiębiorstwu wykonującemu holowanie pojazdów w zakresie roszczeń odszkodowawczych za zniszczenie mienia.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania funkcjonariuszki Straży Miejskiej (...) W. A. K. (2). Złożone przez świadka zeznania zarówno na etapie postępowania sprawdzającego jak i sądowego w sposób spójny i korespondujący ze zgromadzoną dokumentacją zrelacjonowała okoliczności ujawnienia parkowania pojazdu obwinionej w miejscu objętym zakazem parkowania.

Sąd nie miał również podstaw do kwestionowania zeznań R. B.. Świadek w sposób spójny i logiczny wyjaśnił, że z jego notatek zawartych w kalendarzu świadka wynika, iż w dniu 29 lipca 2014 roku zostały ustawione w różnych miejscach znaki ustanawiające reorganizację ruchu oraz że znaki zostały ustawione zgodnie z projektem. Ponadto świadek wskazał, że zlecający z pewnością sprawdzał prawidłowość znaków, jak również prosił Straż Miejską o pomoc, aby możliwe było egzekwowanie wprowadzonych zmian.

Zeznania świadka T. B. niewiele wniosły, iż świadek nie pamiętał okoliczności zdarzenia z dnia 5 sierpnia 2014 roku, w szczególności nie posiadał wiedzy, kiedy zostały ustawione znaki zmieniające organizację ruchu w związku z wyjściem pielgrzymki.

Wobec niezakwestionowania przez żadną ze stron dowodów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 k.p.w., dokumenty w postaci: dokumentacja fotograficzna k. 17-21; dyspozycja usunięcia pojazdu k. 22-23; informacja o opłacie k. 24; notatka urzędowa k. 1, 26, 125; informacja w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 46; informacja dotycząca organizacji ruchu oraz plan organizacji ruchu k. 50-51; pisma k. 110-111; kserokopie notatników służbowych k. 126-129; odpisy notatki służbowej i kserokopii notatników służbowych sporządzone pismem maszynowym k. 135-142 Sąd uznał za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy.

Zgodnie z art. 92 § 1 k.w., wykroczenie popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Jest to czyn o charakterze formalnym, wobec czego sprawca dopuszcza się go, gdy postępuje wbrew dyspozycji wynikającej z umieszczonego przy lub na drodze obowiązującego znaku lub sygnału drogowego, a także wbrew dyspozycji wydanej w postaci sygnału lub polecenia przez osobę kierującą ruchem. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny alternatywnie z karą nagany.

Znak B-36, zgodnie z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych oznacza zakaz zatrzymania pojazdu. Jak precyzuje ust. 3 tego samego paragrafu, zakaz wyrażony tym znakiem dotyczy tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymanie. Znak nie dotyczy natomiast pojazdów unieruchomionych ze względu na warunki lub przepisy ruchu drogowego.

Zgodnie z § 28 ust. 5 powołanego Rozporządzenia umieszczona pod znakiem B-35 lub B-36 tabliczka T-24 wskazuje, że pojazd pozostawiony w miejscu w którym obowiązuje zakaz wyrażony tym znakiem zostanie usunięty z drogi na koszt właściciela.

Jak wynika z ustaleń faktycznych poczynionych w toku rozprawy, obwiniona A. L. w dniu 3 sierpnia 2014 roku parkując pojazd marki H. przy ulicy (...) w W. i pozostawiając go w tym miejscu do dnia 5 sierpnia 2014 roku nie zastosowała się do umieszczonego w tym obszarze znaku zakazującego zatrzymywanie pojazdów w okresie od 5 do 6 sierpnia 2014 roku, a tym samym naruszyła dyspozycję znaku i wypełniła znamiona czynu opisanego w ustawie jako wykroczenie z art. 92 § 1 kw. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził wyjaśnień złożonych przez obwinioną zgodnie, z którymi jej zachowanie było następstwem zaniechania poinformowania mieszkańców uprawnionych do parkowania w okolicach ulicy (...) w W. o tymczasowej zmianie organizacji ruchu przez odpowiednie służby. Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na ustalenie stanu faktycznego przeciwnego do opisywanego przez obwinioną, zgodnie z którym wskazany obszar był odpowiednio oznakowany w przepisany terminie. Jak

wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego twierdzeniom obwinionej przeczą uznane przez Sąd za wiarygodne zeznania R. B., w których wskazał on, że już 29 lipca 2014 roku zostały rozmieszczone odpowiednie znaki drogowe, jak również treść ujawnionych zapisów notatników służbowych funkcjonariuszy Straży Miejskiej, z których wynika, że 3 sierpnia 2014 roku około godziny 16 przy ulicy (...) w związku ze zmianą organizacji ruchu były umieszczane w pojazdach ulotki informacyjne.

Zgodnie z art. 5 k.w. wykroczenie można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, chyba że ustawa przewiduje odpowiedzialność tylko za wykroczenie umyślne. Zgodnie zaś z art. 6 § 2 k.w. wykroczenie nieumyślne zachodzi, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że obwiniona nieumyślnie naruszyła zakaz zatrzymywania pojazdu, a tym samym wyczerpała dyspozycję art. 92 § 1 k.w. Jednocześnie należy podkreślić, iż w niniejszej sprawie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania A. L. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionej godzi w dobro jakim jest porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Obwiniona naruszyła podstawowe zasady ruchu drogowego i naruszyła tymczasowy zakaz zatrzymywania pojazdów umieszczony na obszarze obowiązywania z odpowiednim wyprzedzeniem tj. w dniu 29 lipca 2014 roku. Wobec powyższych rozważań bez wątplenia należy stwierdzić, iż czyn obwinionej był społecznie szkodliwy.

Za popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw ustawodawca przewidział karę grzywny w kwocie do 5000 złotych albo karę nagany. Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu kara grzywny w wysokości 100 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionej. Kara spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby A. L. nie popełniła podobnego wykroczenia ponownie, w szczególności zaś przestrzegąca zasad ruchu drogowego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.). Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionej pozwalają na uiszczenie przez nią kosztów sądowych w pełnej wysokości.